

Verslag reis met het goederentransport september 2023.

Op dinsdagmorgen is de vrachtwagen door een groep vrijwilligers geladen. Prachtig dat dat op deze manier kan. Het grootste gedeelte van de vracht was bestemd voor Pacureni. Ongeveer 1/3 deel voor Padureni. Er gaan 75 stuks schoolmeubilair (stoelen en tafels) mee voor de school in Padureni. Dit meubilair is afkomstig van De Marnixschool uit Kampen. Deze school is net geopend en voorzien van nieuw meubilair. Wij mochten 75 stel meenemen. Het is vreselijk om te laden maar uiteindelijk is alles meegegaan.

Woensdagmorgen 8.00 uur vertrokken we, 6 man/vrouw sterk richting Dortmund. Het was echt slecht weer maar het werd richting Duitsland steeds beter. De vliegreis verliep voorspoedig. De eerste indruk toen we het vliegtuig uitstapten was: niets veranderd. Ware het niet dat we onderaan de trap werden opgewacht door Andres, directeur van het vliegveld een één van de mensen van het eerste uur. Er stond een bestelbus voor ons klaar en we konden op weg naar ons hotel. Het pension Tip Top, waar we anders altijd verbleven, was bezet. Dus waren we aangewezen op een ander onderkomen. Dat werd Hotel Atlantic. Een net gerenoveerd hotel waar nog nieuw werd bijgebouwd. Een prachtig onderkomen voor een goede prijs en een goed betaalbare menukaart. Kortom een prima aanbeveling van Andres.

De donderdag hebben we een klein beetje de toerist uitgehangen, Het centrum van Tirga Mures bezocht. Na de middag zijn we naar Pacureni gegaan waar we werden opgewacht door de hele familie Biros. De kinderen keken uit naar onze komst. We hadden alle tijd om even bij te praten.

Vrijdagmorgen hadden we even de tijd om bij het hotel een ommetje te maken.

Er was met de domineesfamilie in Padureni afgesproken dat we rond het middaguur daar zouden zijn. Ook daar een warm welkom. Even rondgekeken in de kerk en terug naar de pastorie voor een "flinke" maaltijd.

Nog een paar minuten napraten en we kregen bericht dat Ab en Dick er bijna waren. De laatste paar kilometer is onverharde weg dus kon er niet echt doorgereden worden. Met een enorme stofwolk

kwamen ze op de plek van bestemming. Even overleg wat de werkwijze gaat worden. Rekening houdend met de rijtijden ed. werd besloten om direct te gaan lossen en daarna terug te rijden naar Pacureni en daar de vrachtwagen te parkeren. Maar eerst lossen. Ab en Dick gaven aan dat bij de grens alles goed was verlopen. De achterdeur moest wel los maar tegen onze verwachting in bleef alles keurig staan. Ook in Padureni kon de deur geopend worden zonder probleem. Wel een probleem was om de schooltafels en stoelen uit de vrachtwagen te krijgen

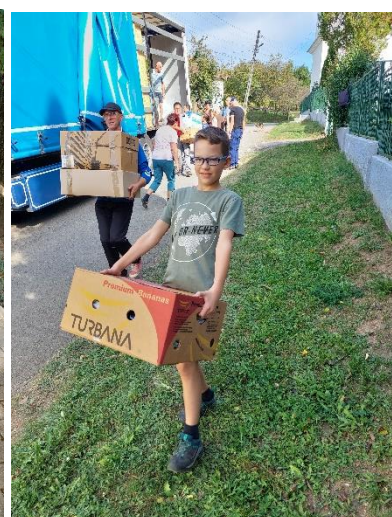

Nogmaals een compliment voor de laders. Met rustig kijken hoe de tafels en stoelen in elkaar gehaakt zaten kregen we het voor elkaar om ze te lossen. Deze schoolmeubels konden op dat moment nog niet naar de school en moesten tijdelijk elders worden opgeslagen. Even een paar foto's naar de Marnixschool gestuurd om te laten zien dat deze meubels zijn aangekomen.

Verder zijn er een aantal fietsen, een flink aantal dozen met kleding en schoenen in Padureni gelost. En al weer tijd om afscheid te nemen van de familie Balint en dorpsgenoten. Eigenlijk te weinig tijd om alles door te praten. Wel weten we dat het waterprobleem hier bijna ten einde is. Er ligt een waterleiding vanuit een naburig dorp. Enig probleem is dat er nog een paar pompen geplaatst moeten worden om het water over een berg heen te pompen. Hoe lang "bijna" nog gaat duren is moeilijk te zeggen. Ook is er toezegging gedaan dat de weg naar Padureni zal worden geasfalteerd. Een hele vooruitgang.

Maar eerst de stoffige weg terug naar Pacureni. De vrachtwagen werd keurig op de losplaats geparkeerd. Nog even een kopje koffie en terug naar het hotel. Dick en Ab waren toe aan een flinke douche en zo ze zelf aangaven: tijd voor schone sokken! Tijdens het avondeten konden we horen hoe de heenreis van de vrachtwagen was verlopen.

Zaterdagmorgen vroeg op, een ontbijtje en daarna op weg naar Pacureni om de rest van de vracht uit te laden. De vrijwilligers stonden al klaar. Dus maar snel beginnen. Meubels in de grote schuur, kleding en schoenen onder de pastorie en rommelmarkt spullen in de garage.

Zondagmorgen wederom vroeg uit de veren omdat Esther op tijd op het vliegveld moest zijn voor de terugvlucht. De volgende dag moest er weer gewerkt worden. Jammer dat ze al terug moest maar heel blij dat ze erbij was. Gelukkig was er weinig verkeer op de weg dus waren op tijd terug bij het hotel om de anderen op te halen. In Pacureni aangekomen moesten we al afscheid nemen van Dick en Ab want de terugreis ging starten. Nog net tijd om een kopje koffie te drinken voordat de kerkdienst begon. We kregen weer keurig de wet en de schriftlezing in het Nederlands op papier. Zo was het toch een beetje te volgen. De gezongen liederen kennen qua melodie maar de juiste woorden vinden kun je op dat moment niet.

Na afloop van de dienst hebben we de handen geschud van alle aanwezigen en er werd een groepsfoto gemaakt. Tijdens de koffie konden horen hoe de stand van zaken er in het dorp voorstaat. Dit voorjaar zijn er aardappelen en uien naar Pacureni gebracht met als resultaat een mooie opbrengst. Eigenlijk zaten ze te wachten op regen. De laatste weken / maanden waren erg droog. Dat had ook gevolgen voor de drinkwatervoorziening. De ongeveer 10 jaar geleden geslagen bron staat ook droog. Er zijn problemen met de pomp. Deze gaat o.a. kapot omdat er zand opgepompt wordt. De vraag rijst dan: Is de bron wel diep genoeg gemaakt. Daar kun je over in discussie gaan maar dat lost het probleem niet op. Men gaat op een ander plek een nieuwe plek een poging wagen. Hiervoor is alles rond behalve? Men mag de weg niet opbreken om er een leiding onderdoor te leggen. Dat moet met een gestuurde boring plaatsvinden. We gaan bekijken of we hier iets in kunnen betekenen. Wordt vervolgd. We konden zelf ondervinden hoe het is om zonder water te zitten. Er kwam geen drup water uit de kraan. Afwassen gaat niet, wc doorspoelen: niet mogelijk. Douchen ook niet. Wij gingen later op de dag terug naar ons hotel waar wel alles aanwezig was. Het enig wat je dan kunt doen is: flessen water halen in de supermarkt.

Nog een wijziging in vergelijking met verleden jaar. De dominee had een bijbaan als bus chauffeur. Hiermee is hij gestopt omdat er steeds meer/ langer gereden moest worden. Deze combinatie ging niet meer. Samen met een kerk uit een naburig dorp wordt er zo'n 40 ha zonnecollectoren aangelegd. Pacureni heeft 20 ha grond beschikbaar en krijgt hiervoor een mooie vergoeding. 's Avonds waren we uitgenodigd bij Andres en Rosa, Suzi en Alles kinderen waren ook aanwezig evenals de moeder van Rosa. Zij is ernstig ziek, geen kans op verbetering. De fotoboeken kwamen op tafel. Vele mooie herinneringen kwamen naar boven. Bijna 25 jaar geleden was men voor het eerst in Pacureni. Na een goede maaltijd moest er afscheid genomen worden. Een bijzonder afscheid omdat je weet dat het waarschijnlijk de laatste keer is dat we de moeder van Rosa en Suzi hebben gezien en gesproken.

Op maandag werd de eerste verkoopdag gehouden. Allereerst stond het meubilair opgesteld. Eerst nog enkele meubels in elkaar zetten maar alles was op tijd klaar. Om 10.00 uur ging het hek open. De eerste verkoop was goed. Later in de middag de nog onverkochte meubels nogmaals in de verkoop voor de mensen die overdag moesten werken. Na afloop van deze verkoopdag moesten we nog een bezoek brengen aan de boerderij van de dochter en schoonzoon van Rudy. Geen idee wat we moesten verwachten. Aangekomen in Poka (een naburig dorp) waren ze net aan het melken, 3 man sterk. Ieder had z'n taak. Er werd gemolken met een paar ketels, deze waren blinkend schoon. Deze werden leeg gegoten in een kleine tank. Even een paar cijfers: 14 melkkoeien, 150 ha gras en voedergrassen. De grondprijs € 2.000, --/ha. De koeien stonden in een heel oude stal, aangebonden, dus weinig huisvestingskosten. De melkprijs was gem. € 0,36. Er was een gedeelte van de mais geoogst. Dit werd opgeslagen in een kleine onverharde sleufsilo. Een gedeelte van de kolven werd gemalen en dus gevoerd aan de koeien. Geen hoge voerkosten en een productie van 6000-7000 kg melk /koe. De jongelui zagen de toekomst positief tegemoet.

De dinsdag stond in het teken van de verkoop van kleren en een kleine bazaar. Er werd regen voorspeld dus werd alles in de schuur opgesteld. 's Morgens bleef het droog maar na de middag begon het flink te regenen. We zijn op tijd naar het hotel gegaan om de koffer al vast te pakken en ons voor te bereiden afscheidsdiner met Janos en Agotha. Ze zeiden dat ze later in de middag toch een mooie verkoop van kleren gehad hebben en een kleine bazaar. De laatste avond gezellig praten door gebracht in het restaurant. De week werd even doorgesproken. Er werd aangegeven dat de gebrachte goederen van groot belang zijn voor het dorp(en) en de omgeving. Alle spullen worden verkocht, eerst in het dorp. Wat overblijft gaat naar een naburig dorp en men krijgt hiervoor ook een vergoeding. Blijft er nog wat over dan wordt het op "marktplaats" verkocht.

Het persoonlijk contact (het bezoek) wordt ook zeer op prijs gesteld. Aan het eind van de avond afscheid genomen van Janos en Agotha Birós.

Woensdag vroeg op want onze huurauto moet om 8.00 uur weer bij het vliegveld zijn. Tijd om in te checken. Zonder problemen door de douane. Andres had ons toegezegd dat we een VIP behandeling zouden krijgen op het vliegveld. Wat dat voor ons in zou houden wisten we niet. We werden naar een apart kamer begeleid. Hoogpolig tapijt op de vloer, luxe stoelen en we werden voorzien van koffie. Een paar weken terug had Koning Charles van Engeland ook op deze stoelen gezeten. Je kon horen dat de motoren van ons vliegtuig al warm liepen. Onze reactie: we moeten instappen! Maar we konden gerust nog 5 minuten wachten. Toen kwam er iemand aan de deur en vertelde dat het tijd was om in te stappen. Andres heeft ons begeleid tot boven aan de trap. We waren de laatsten die in stapten. Nog even zwaaien en we konden opstijgen. Genietend van prachtige wolkenpartijen en schitterende uitzichten duurde de terugvlucht eigenlijk maar even.

Teruggekomen op het Zuideinde konden we de conclusie trekken dat we een prachtige reis hebben gehad. Ondertussen waren Dick en Ab al met een vracht riet teruggekomen en ook al weer leeg, gelost in Genemuiden. We zijn beide heren zeer dankbaar dat ze dit voor ons hebben willen doen!!

Ep en Wou Kragt, Henk en Aly Tromp, Esther Koers en Kor Koers